

Arrest

nr. 278 653 van 12 oktober 2022
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. HEYVAERT *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1999.

1.2. De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 21 december 2015. Op 22 december 2015 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 30 juni 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij 's Raads arrest van 28 mei 2018 met arrestnummer 204 423 wordt de verzoekende partij niet als vluchteling erkend en wordt de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd.

1.3. Op 26 oktober 2018 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 30 april 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad. Bij 's Raads arrest van 20 september 2019 met arrestnummer 226 434 wordt de verzoekende partij niet als vluchteling erkend en wordt de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd.

1.4. Op 6 september 2021 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 januari 2022 wordt de verzoekende partij op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gehoord.

Op 2 maart 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de verzoekende partij aangetekende brief van 4 maart 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Arabische etnische afkomst. U bent soenitisch moslim. U bent afkomstig uit Nahre Shahi, gelegen in de regio Khosh Gonbad, district Behsud, provincie Nangarhar. U werkte als leerjongen in een autogarage tegenover de luchthaven van Jalalabad.

U verliet Afghanistan en kwam na een reis van ongeveer anderhalve maand in België aan op 21 december 2015. De dag erna diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat uw enige broer F. al meer dan vier jaar voor het Afghaans leger werkte. Om die reden werd hij door rebellen van Daesh (Islamitische Staat) ontvoerd. U zou nadien niets meer over hem hebben vernomen. Hierna werd ook u door Daesh tegen uw wil meegenomen en werd u door hen getraind om een aanslag te plegen. Nadat ze u hadden vrijgelaten met de mededeling dat u binnenkort een aanslag zou moeten plegen, verliet u het land.

Dit verzoek om internationale bescherming werd op 30 juni 2017 door het CGVS besloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw broers ontvoering en evenmin aan uw verklaringen over uw eigen ontvoering. De veiligheidssituatie in uw regio van herkomst noopte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in haar arrest dd. 28 mei 2018. U stelde geen hoger beroep in tegen deze beslissing. Na deze beslissing hebt u België niet verlaten.

Op 26 oktober 2018 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U gaf toe dat u tijdens uw eerste verzoek gelogen had over de ontvoeringen. U verklaarde nu dat u niet één maar twee broers hebt en dat u daarnaast ook nog drie zussen hebt. Kort voor uw vertrek uit Afghanistan bent u gewond geraakt bij een zelfmoordaanslag die dicht bij uw werkplaats plaatsvond. U werd getroffen aan uw hoofd, hand en rechterbeen. Sindsdien kampt u met mentale problemen.

Daarnaast had uw broer H. een geheime relatie met een buurmeisje. Een tweetal maanden na de zelfmoordaanslag waarbij u gewond raakte, werd deze relatie door de familie van het meisje ontdekt. De dorpsouderen stelden aan uw vader voor dat zijn dochters, uw zussen, met de broers van het meisje zouden huwen om de eer van de familie te redden. Uw vader weigerde hierop in te gaan. Hierna werden uw broer H. en uw buurmeisje door de broers van het meisje gedood. Uw broer F., die voor het Afghaans leger werkte, kwam uw familie een paar dagen na het overlijden van H. bezoeken. Toen u en hij op een dag naar de moskee gingen, werden jullie benaderd door de broers van het meisje. Er ontstond een woordenwisseling waarbij uw broer zijn wapen greep en R., één van de twee broers, doodde en S. A., de andere broer, verwondde. Hierna vluchtten jullie weg naar uw leermeester R.. Uw broer vroeg hem uw vertrek uit het land te regelen terwijl hij voor zijn werk terugkeerde naar Mazar-e Sharif.

Op 2 mei 2019 nam het CGVS in dit verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien er geen geloof kon gehecht worden aan uw verklaringen over de vete die zou ontstaan zijn naar aanleiding van uw broers relatie met een buurmeisje.

Nog bleek dat er niet zomaar geloof kon worden gehecht aan uw verklaring dat u getraumatiseerd raakte doordat u gewond werd bij een zelfmoordaanslag die op de luchthaven was gericht. Daarnaast bleek uit het psychologisch attest niet dat u door uw verklaarde psychische problemen niet bij machte zou zijn om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud of een coherent verhaal uiteen te zetten. De veiligheidssituatie in uw regio van herkomst noopte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd op 20 september 2019 bevestigd door de RvV. De motivatie van het CGVS werd daarbij integraal gevolgd.

Op 6 september 2021 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omwille van de vete, die u in uw tweede verzoek beschreef. U verklaart nog dat uw broer F. voor zijn leven vreest omwille van zijn vroegere werk als militair. Deze vrees werd aanzienlijk vergroot sinds de taliban de macht overnamen in augustus 2021. U vreest dat ook u problemen zal meemaken omwille van het vroegere werk van uw broer. Nog stelt u dat u al zes jaar in België verblijft en dat u in deze zes jaar u de Westerse waarden en normen hebt eigen gemaakt. Ook hierom vreest u problemen ingeval van terugkeer naar Afghanistan. Bovendien hebt u in augustus 2021 deelgenomen aan een demonstratie in Brussel als protest tegen de machtsovername door de taliban in Afghanistan.

Ter ondersteuning van uw derde verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een oude taskara van uw broer F., de nieuwe identiteitskaarten van uw broer F. en zijn gezin, drie werkbadges van uw broer F., trainingscertificaten van uw broer F., een mail van uw broer F. in verband met een visumaanvraag voor de Verenigde Staten, documenten over uw broers werk voor de Amerikanen, twee kaarten van Kabulbank op naam van uw broer F., uw broers legerboekje, getuigenissen van uw kennissen over uw leven in België, een attest van uw psychiater, vier enveloppen, documenten over uw werk in België, identiteitskaarten van uw ouders en van uw zussen, een vaccinatiekaart op naam van uw broer F., een antwoord via mail van de dienst Afghan Special Immigrant Visa aan uw broer F.. Na het persoonlijk onderhoud maakt u via uw advocaat nog opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde géén bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u in uw tweede verzoek om internationale bescherming verklaarde dat u psychologische problemen had, maar dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen over de oorzaak van deze problemen. Uit de medische stukken die u destijds neerlegde kon evenmin afgeleid worden dat u door uw verklaarde psychische problemen niet bij machte zou zijn(geweest) om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud of een coherent verhaal uiteen te zetten. In uw huidig verzoek stelt u opnieuw dat u psychologische problemen hebt. U voegt er echter aan toe dat u in staat bent het interview te doen (vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ, 15 oktober 2021). Uit het psychiatrisch attest dat u in dit verzoek neerlegt blijkt evenmin dat u geen coherente verklaringen zou kunnen afleggen over andere zaken dan uw trauma.

Bijgevolg werden er u in het kader van onderhavig volgend verzoek geen specifieke steunmaatregelen verleend door het Commissariaat-generaal, aangezien er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet loopt.

Wat betreft uw verwijzing naar de problemen tussen uw familie en de talibanfamilie van het buurmeisje met wie uw oudere broer H. een relatie zou hebben gehad, moet in eerste instantie benadrukt worden dat u deze problemen al aanhaalde in uw tweede verzoek om internationale bescherming. Toen werd geoordeeld dat er geen geloof kon gehecht worden aan deze vete. Deze beoordeling werd door de RvV

bevestigd en staat bijgevolg vast. In uw huidig verzoek brengt u geen elementen aan die hier een ander licht op werpen, integendeel.

Gevraagd waarom u het land moest verlaten als gevolg van deze zogenaamde vete, en niet uw broer F. die als doder van één van de buurjongens veel meer betrokken was in deze zaak, zegt u dat vetes in Afghanistan afgerekend worden op de hele familie (CGVS, p. 6). Dat antwoord verklaart echter niet waarom u wel het land moest verlaten, terwijl uw ouders, uw broer F. en de rest van de familie wel konden blijven. Daarop gewezen, zegt u dat uw ouders te oud zijn. Uw broer F. zou na het ontstaan van de problemen weggebleven zijn uit het dorp (CGVS, p. 6). Dat antwoord strookt echter niet met uw verklaring dat uw broer F. en zijn gezin pas na uw tweede verzoek om internationale bescherming van Khosh Gonbad naar Kabul verhuisd zijn (verklaring DVZ, 15 oktober 2021, punt 13). Hij zou niet meer in Khosh Gonbad kunnen leven hebben eens de taliban de macht overnamen (verklaring DVZ, 15 oktober 2021, punt 16). Hierop gewezen, zegt u dat uw broer al langer in Kabul woonde en dat zijn gezin hem toen vervoegde (CGVS, p. 6). Dat blijkt echter niet uit uw vroegere verklaring. Uw antwoord klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit, zodat de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling komt te staan. Bovendien blijkt ook uit uw broers e-mailcorrespondentie dat hij pas in de zomer van 2021 naar Kabul zou zijn verhuisd (groene map, documenten 5 en 15). Daarop gewezen, herhaalt u dat ook dit enkel betrekking heeft op zijn gezin (CGVS, p. 7). Dat blijkt niet uit de documenten. De geloofwaardigheid van uw verklaring dat uw broer niet in Khosh Gonbad kon leven omwille van de vete wordt zo eens te meer ondermijnd. Bijgevolg kan evenmin worden aangenomen dat u, als gevolg van deze vete, problemen zou kennen ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

Naast deze vete verwijst u naar het vroegere militaire profiel van uw broer als reden waarom u niet kan terugkeren naar Afghanistan (CGVS, p. 5). Het CGVS betwist niet dat uw broer als militair heeft gewerkt, maar stelt vast dat u geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt omwille van dit profiel. Uit uw verklaringen blijkt ten eerste dat uw broer al in 2019 stopte met zijn werk bij het leger (CGVS, p. 7). Uw broer heeft tijdens zijn dienstjaren nooit problemen ondervonden omwille van zijn job (CGVS, p. 8). Bij het indienen van uw derde verzoek verklaarde u wel dat uw broer bedreigingen op zijn leven had meegemaakt (verklaring DVZ, 15 oktober 2021, punt 13). Gevraagd om hierover meer te vertellen, weet u niet wat er bedoeld wordt. Wanneer dit verduidelijkt wordt, stelt u dat uw broer gevaar loopt omwille van zijn militair profiel (CGVS, p. 6-7). Nogmaals gewezen op uw vroegere verklaring over de bedreigingen op zijn leven, verwijst u opnieuw enkel naar het profiel van uw broer (CGVS, p. 7). U haalt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat uw broer problemen zou hebben gekend. Bovendien hebt u uw broer nooit gevraagd of hij na zijn militaire carrière nog problemen heeft gehad (CGVS, p. 8), wat evenwel mag verbazen gezien u zelf zegt problemen te vrezen als gevolg van zijn vroegere werk (CGVS, p. 5). U stelt wel dat uw broer is ondergedoken sinds de machtsovername door de taliban. Uit uw verklaringen blijkt echter dat dit veeleer uit voorzorg is dan als reactie op problemen (CGVS, p. 4). Gevraagd waarom u denkt dat u zelf gevaar loopt omwille van het vroegere werk van uw broer, verwijst u enkel naar de problemen die mensen die met de vroegere overheid samenwerken kunnen kennen in Afghanistan (CGVS, p. 8). U brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat u of uw familie gevisieerd zouden worden omwille van uw broers vroegere werk. U verklaart immers dat uw ouders nog steeds in Khosh Gonbad wonen (CGVS, p. 4). Ook uw ooms en hun gezinnen wonen in dezelfde regio (CGVS, p. 5). Ze zouden geen problemen kennen (CGVS, p. 6). Gevraagd of uw familie na de machtsovername van de taliban problemen heeft gekend, verwijst u enkel daar een jirga die zou hebben plaatsgevonden in de (niet geloofwaardige) vete (CGVS, p. 13). U haalt geen problemen aan (CGVS p. 13). U brengt dus geen elementen aan waaruit blijkt dat u of uw familie gevisieerd (zullen) worden omwille van het vroegere profiel van uw broer. U maakt bijgevolg geen nood aan internationale bescherming om die reden aannemelijk.

U verklaart voorts dat u problemen vreest omdat u na een zesjarig verblijf in België uw gedachtengoed hebt aangepast (CGVS, p. 8). U zou in Afghanistan vijf keer per dag moeten bidden, u zou er niet dezelfde kansen hebben als hier, en u zou er niet op dezelfde manier met mannelijke en vrouwelijke kennissen kunnen omgaan (CGVS, p. 8-9). Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat u zich, ingeval van een terugkeer, niet opnieuw zou kunnen aanpassen. Gevraagd wat u zou bemoeilijken uw levensstijl opnieuw aan te passen aan Afghanistan, zegt u dat u er onder de wetten van de sharia zou moeten leven. Daarnaast zou u er geen musea of bioscoop kunnen bezoeken, u zou niet kunnen afspreken met meisjes, en u zou uw haar-en klederdracht moeten aanpassen (CGVS, p. 9).

U toont met dit antwoord niet aan dat uw gewijzigde gedrag, houding en uiterlijk kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van uw identiteit waarvan niet kan worden geëist dat u deze zou opgeven, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen, bijvoorbeeld op vlak van kledij, sociale omgang enzovoort, die gebaseerd zijn op de islamitische normen en waarden.

U toont immers niet aan dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, noch dat u omwille van bepaalde opvattingen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Evenmin toont u met uw betoog aan dat uw uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat u bij zijn terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de overheid, de taliban of andere gewapende groeperingen.

Het gegeven dat men in zijn land van herkomst niet op dezelfde of vergelijkbare manier kan leven en/of dat bijvoorbeeld onderwijs en/of andere voorzieningen (zoals bijvoorbeeld musea of bioscopen) niet op eenzelfde manier of niveau voorhanden zijn als in het gastland, is op zich onvoldoende om als vluchteling te worden erkend. Van een vreemdeling die bepaalde aspecten van een westerse levensstijl en cultuur heeft overgenomen, mag worden verwacht en gevraagd dat deze zich bij terugkeer naar het land van herkomst aanpast aan de daar geldende normen en waarden, waarbij aangenomen wordt dat het gegeven dat u er bent opgegroeid een dergelijk proces vergemakkelijkt.

U stelt nog dat u in België hebt deelgenomen aan een betoging tegen de machtsovername door de taliban. Hier moet vooreerst worden opgemerkt dat internationale bescherming slechts gegrond kan zijn op elementen die ontstaan zijn nadat u Afghanistan verlaten heeft wanneer het aannemelijk is dat de Afghaanse autoriteiten (de taliban) op de hoogte zijn van uw activiteiten in België én er bovendien aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten van die aard zijn dat zij kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door de Afghaanse overheden.

U maakt niet aannemelijk dat u of uw familie in het verleden problemen heeft gekend met de taliban (zie hierboven). Redelijkerwijze kan er van uitgegaan worden dat de taliban uw handelingen na uw vertrek uit Afghanistan niet op de voet gevolgd hebben, en derhalve niet op de hoogte zijn van uw acties in België. U haalt geen enkel element aan dat erop wijst dat u door de taliban in het oog gehouden of gevisieerd zou worden (CGVS, p. 13).

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u niet betrokken was bij de organisatie van de betoging. U was louter als deelnemer aanwezig. U had geen spandoek, plakkaat of ander protestmateriaal vast tijdens de betoging (CGVS, p. 9). Integendeel, u zocht geen bekendheid (CGVS, p. 10). U bent ongeveer een half uur op de betoging gebleven, waarna u bent vertrokken (CGVS, p. 9). U hebt niet met media gesproken of een speech gegeven (CGVS, p. 10). U verklaart wel dat er beelden zijn verspreid van deze betoging op sociale media (CGVS, p. 10). Gezien echter blijkt dat u één van de vele betogers op het plein was (CGVS, p. 9), zonder enig element om extra aandacht te trekken, en gezien u slechts een half uur deelgenomen hebt, en gezien u zelf geen enkel element aanbrengt waaruit blijkt dat iemand in Afghanistan op de hoogte zou zijn van uw deelname aan deze protestactie, kan dan ook niet worden gesteld dat u onder de aandacht van de taliban zou zijn gekomen. U brengt geen elementen aan die erop wijzen dat u problemen zou moeten vrezen in Afghanistan als gevolg van uw kortstondige deelname aan deze betoging (CGVS, p. 10).

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet loopt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/>

[easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf](#) en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger

louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van

de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De oude taskara van uw broer en de nieuwe identiteitskaarten van uw broer F. en zijn gezin kunnen hoogstens uw verklaringen over zijn identiteit ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De drie werkbades, de trainingscertificaten van uw broer F., de documenten over uw broers werk voor de Amerikanen, de kaarten van Kabulbank, uw broers legerboekje en de vaccinatiekaart op naam van uw broer, wijzen allemaal op de vroegere tewerkstelling van uw broer bij het leger. Dit element wordt niet betwist, maar hierboven blijkt dat u geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt omwille van uw broers vroegere werk. De e-mailcorrespondentie van uw broer over een visum voor de Verenigde Staten ondersteunt uw verklaring dat hij een visumaanvraag indiende. Ook dat element wordt hier niet betwist. Uit de getuigenissen van uw kennissen over uw leven in België en uit de documenten over uw werk in België blijkt dat u in België geïntegreerd bent, werkt en een vrij uitgebreid sociaal netwerk hebt. Dat wordt evenmin betwist. Uit deze documenten blijkt echter niet dat u, omwille van uw integratie hier, niet meer zou kunnen aarden in het land waar u opgegroeid bent en evenmin dat u er problemen zou moeten vrezen.

Ook het attest van uw psychiater verandert niets aan bovenstaande vaststellingen. Hoewel uw vluchtmotieven in dit attest uitvoerig besproken worden, moet vastgesteld dat het hier om een op schrift gestelde versie van uw eigen verklaringen gaat. Het loutere feit dat uw psychiater deze verklaringen heeft genoteerd, voegt echter geen bewijswaarde toe en kan dus geen ander licht werpen op de vastgestelde geloofwaardigheidsproblemen. Uit dit attest blijkt wel dat u psychologische problemen ondervindt en

hiervoor in behandeling bent. In het verleden bleek evenwel dat u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk maakte. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat uw psychische problemen min of meer onder controle zijn (CGVS, p. 11). Ze beletten u niet te werken als tolk en bij Carrefour (CGVS, p. 12, 13; groene map, document 12). Wat deze gezondheidsproblemen betreft moet worden vastgesteld dat deze geen verband houden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat u omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep in uw land van herkomst niet op een passende behandeling van uw medische problemen zou kunnen rekenen. De door u geschetste problemen vallen evenmin onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U kan voor een beoordeling van de medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De enveloppen tonen aan dat u post ontving uit Afghanistan. Dat staat hier evenmin ter discussie. De identiteitskaarten van uw ouders en van uw zussen kunnen hoogstens hun identiteit staven, hoewel uw vertrouwenspersoon zelf aangeeft dat het geen echte stukken zijn (CGVS, p. 10), zodat de bewijswaarde nog vermindert. Hoe dan ook is dit element niet opgenomen in bovenstaande argumentatie. Het kan er dus ook geen ander licht op werpen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Voorts meent de verzoekende partij dat er sprake is van een beoordelingsfout.

2.2. Vooreerst betoogt de verzoekende partij dat overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet onder meer, rekening moet worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met haar individuele situatie en persoonlijke omstandigheden, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van haar persoonlijke omstandigheden, de daden waaraan zij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen.

In een eerste onderdeel van haar middel betoogt de verzoekende partij dat er over de huidige situatie in Afghanistan een gebrek is aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie. In dit verband betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij een weigeringsbeslissing heeft genomen niettegenstaande dat UNHCR in de meest recente “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van februari 2022 van oordeel is dat het, omwille van een gebrek aan voldoende informatie, momenteel niet mogelijk is om alomvattende richtlijnen te geven over de nood aan internationale bescherming van Afghanen die Afghanistan ontvlucht zijn. Hoewel UNHCR van mening is dat het in veel gevallen wel mogelijk is om, op basis van het profiel van de verzoeker en het tot dusver beschikbare bewijsmateriaal over de situatie in Afghanistan, een nood aan internationale bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag vast te stellen, geldt het omgekeerde niet. UNHCR meent dat het momenteel niet mogelijk is om met de vereiste mate van zekerheid vast te stellen dat een Afghaanse asielzoeker geen internationale bescherming zou behoeven. Daarom heeft UNHCR de staten dan ook opgeroepen om het nemen van beslissingen inzake asioldossiers op te schorten in alle gevallen waarin niet kan worden vastgesteld dat de betrokkene nood heeft aan bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag. UNHCR stelt dat de opschorting van kracht moet blijven totdat de situatie in

Afghanistan is gestabiliseerd en er betrouwbare informatie over de veiligheids- en mensenrechtensituatie beschikbaar is om een volledige beoordeling te kunnen maken van de nood om de vluchtelingenstatus toe te kennen aan individuele verzoekers. De verzoekende partij betoogt dat volgens UNHCR de situatie in Afghanistan sinds de overname van de Taliban in grote mate gekenmerkt is door onzekerheid, willekeur en een ernstig gebrek aan respect voor de rechtsstaat. Gebaseerd op de tot dusver beschikbare rapporten en informatie over wijdverspreide mensenrechtenschendingen, is UNHCR bezorgd dat de recente ontwikkelingen net tot een toename van de behoefte aan internationale bescherming leiden voor mensen die Afghanistan ontvluchten. Voorts geeft de verzoekende partij ook aan dat het rapport van EASO van januari 2022 waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt stelt dat er een groot gebrek is aan informatie over de situatie in Afghanistan en over de bedoelingen van de Taliban. Volgens de verzoekende partij heeft de verwerende partij onvoldoende met deze waarschuwingen rekening gehouden, noch verwezen naar deze informatie in de bestreden beslissing. Bovendien heeft de verwerende partij niet gemotiveerd waarom zij van mening is dat er wel voldoende informatie is om de richtlijnen niet te volgen. Vervolgens citeert de verzoekende partij uit arrest 270.813 van 31 maart 2022 en gaat zij wederom in op UNHCR "Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan" van februari 2022 en de EASO, "Afghanistan Country Focus: Country of Origin Information Report", januari 2022.

In het tweede onderdeel van haar verzoekschrift gaat de verzoekende partij in op het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een toegeschreven verwestering. In dit verband betoogt de verzoekende partij dat: *"Verzoeker wenst in dat verband vooreerst op te merken dat hij volhardt in zijn verklaringen met betrekking tot zijn vluchtrelaas en de vervolgingsvrees waarvoor hij zijn land van herkomst heeft ontvlucht en stelt vast dat een aantal elementen niet betwist werden, maar geen aanleiding konden geven tot bescherming.*

Zo betwist verwerende partij niet dat verzoekers broer als militair heeft gewerkt, maar stelt het dat verzoeker geen elementen aangebracht heeft waaruit blijkt dat hij of zijn familie omwille van dit feit gevisieerd zouden worden.

Ten tweede betwist verwerende partij niet dat verzoeker deelgenomen heeft aan een betoging tegen de machtsovername door de Taliban, maar dat er redelijkerwijze gesteld kan worden dat zij hier niet van op de hoogte zijn en dat verzoeker geen enkel element aanhaalt dat erop wijst dat hij door de Taliban in het oog gehouden zou worden of onder hun aandacht zou komen.

Verwerende partij stelt ook dat wat het verblijf van verzoeker in België betreft, dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij zich, in geval van terugkeer, niet opnieuw zou kunnen aanpassen. Hij zou niet aantonen dat zijn "gewijzigde gedrag, houding en uiterlijk kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van uw identiteit waarvan niet kan worden geëist dat u deze zou opgeven, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen, bijvoorbeeld op vlak van kledij, sociale omgang enzovoort, die gebaseerd zijn op de islamitische normen en waarden. U toont immers niet aan dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, noch dat u omwille van bepaalde opvattingen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Evenmin toont u met uw betoog aan dat uw uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat u bij zijn terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de overheid, de Taliban of andere gewapende groeperingen."

Verwerende partij verbindt aan het verblijf in België als mogelijke risicofactor dus de voorwaarde dat enkel fundamentele kenmerken van iemand identiteit, waarvan niet kan worden geëist dat men deze zou opgeven, die niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen kunnen aanvaard worden. Daarnaast stelt verwerende partij dat verwerende partij niet aantoont dat hij zich niet opnieuw zou kunnen schikken naar de huidige omstandigheden in Afghanistan, noch dat hij bij zijn terugkeer een doelwit zal vormen voor de maatschappij of de Taliban.

Zelfs in de huidige omstandigheden in Afghanistan, stelt verwerende partij dat verwacht mag worden dat dat verzoeker zich bij terugkeer naar het land van herkomst aanpast aan de daargeldende normen en waarden aanpast, waarbij aangenomen wordt dat het gegeven dat hij er is opgegroeid een dergelijk proces vergemakkelijkt.

Verzoeker meent dat verwerende partij met dergelijke motivering niet alleen artikel 48/6, §1 Vreemdelingenwet schendt, volgens hetwelk het tot taak heeft de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming (nl. de (gevolgen van de) machtsovername door de Taliban) in samenwerking met de verzoeker dient te beoordelen, maar ook artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet, omdat het diens beslissing geenszins op individuele, objectieve en onpartijdige wijze heeft genomen, noch rekening heeft gehouden met alle relevante feiten in verband met de huidige situatie in Afghanistan op het tijdstip waarop de beslissing werd genomen of met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker."

Hierop geeft de verzoekende partij aan dat zij op het ogenblik van haar vertrek uit Afghanistan net geen zestien jaar oud was en in België het statuut had van een niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Ondertussen is zij 22 jaar oud en verblijft zij bijna zeven jaar in België. Zij meent dat omwille van haar langdurig verblijf in België en grote mate van integratie in de Belgische samenleving er sprake kan zijn van een (toegeschreven) vorm van verwestering. Haar (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de 'Westerse' cultuur zal het voor haar niet alleen bijzonder moeilijk maken om te aarden in het Afghanistan van vandaag, dat ondertussen volledig onder het bewind van de taliban is gekomen, maar zal ook bepaalde risico's inhouden in geval van terugkeer om door de lokale, Afghaanse gemeenschap en de taliban, als *de facto*-regering, als 'verwesterd' beschouwd te worden. De verzoekende partij benadrukt dat het belangrijk is om in oogschouw te nemen dat het niet zozeer gaat of verzoeker zichzelf 'verwesterd' voelt, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij en vooral door de taliban zal gepercipieerd worden na jarenlang weg te blijven uit Afghanistan en een jarenlang verblijf in Europa.

Hierna tracht de verzoekende partij het begrip "verwestering", zowel "daadwerkelijk verwestering" als "gepercipieerde" verwestering zo goed mogelijk te duiden. De verzoekende partij geeft onder meer aan dat in de UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the Internatioal Protection Needs of Asylumseekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 wordt uiteengezet dat men niet effectief dient bekeerd te zijn tot een andere religie, alvorens beschouwd te kunnen worden als iemand die waarden en/of uiterlijkheden heeft aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen en dat hen hierdoor een steun aan de regering en internationale gemeenschap wordt toegedicht. Ook verwerkt de verzoekende partij de bevindingen van Friederike Stahlmann in haar analyse omtrent de duiding van het begrip verwestering (Friederike Stahlmann, *Erfahrungen und Perspektiven Abgeschobener Afghanen im Kontekt Aktueller Politischer und Wirtschaftlicher Entwicklungen Afghanistans*, Diakonie Deutschland, juni 2021) alsook de analyse van OSAR, "Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»", 26 maart 2021 en de bevindingen van Dr. Anicée Van Engeland, Senior Lecturer in International Security aan het Centre for International Security & Resilience van de Universiteit van Cranfield, in verband met perceptie die gepaard gaat met een terugkeer uit het Westen, alsook de invloed van 'Westerse' levensstijl. De verzoekende partij betoogt dat vooral Afghanen die op jongere leeftijd, als minderjarigen, naar Europa zijn gekomen, zoals zij, gevoeliger lijken te zijn voor gedragswijzigingen en lopen meer risico als gevolg hiervan op te vallen in geval van terugkeer naar een land en een maatschappij waar ze geen voeling meer mee hebben, zeker tegen de achtergrond van de huidige situatie na de installatie van de talibancontrole. Daarbovenop stelt de verzoekende partij dat de bijgebrachte analyses aangeven dat hoe langer men in het buitenland geweest is, hoe meer afstand men genomen heeft van de traditionele, conservatief-religieuze Afghaanse levensstijl en hoe moeilijker het is om veranderingen in gedrag en uiterlijk te verbergen of aan te passen en dus hoe waarschijnlijker het is dat men als 'verwesterd' beschouwd wordt door derden. Met betrekking tot haar eigen situatie zet de verzoekende partij uiteen dat: "In het geval van verzoeker moet in dit verband opgemerkt worden dat hij bijna zeven jaar geleden zijn land van herkomst verlaten heeft als minderjarige en sedert even lang in België, een Europees, Westers land woont. Hoewel hij ondertussen meerderjarig geworden is, heeft hij als minderjarige een cruciale periode in zijn ontwikkeling in België beleefd, gescheiden van zijn ouders en andere familieleden, omringd door een voogd en professionele hulpverleners, schoolleraren, maatschappelijk assistenten etc." De verzoekende partij brengt eveneens haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bij. Vervolgens citeert de verzoekende partij uit haar notities van het persoonlijk onderhoud, zowel met betrekking tot haar verklaringen alsook de verklaringen die haar advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud geformuleerd heeft. Hierop concludeert de verzoekende partij dat: "Er kan dus redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker, na een verblijf van een significant lange periode in België, op voldoende ingrijpende wijze geconformeerd is aan de Westerse, liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften, waardoor hij in geval van terugkeer naar Afghanistan als 'verwesterd' riskeert gezien te worden, zoals afgeleid kan worden uit de informatie die bij dit verzoekschrift wordt toegevoegd. Verzoeker wenst te herhalen dat het hierbij niet zozeer van belang is of hij zichzelf 'westers' voelt of zich 'verwesterd' beschouwd, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij zal gepercipieerd worden na zijn jarenlange verblijf buiten Afghanistan en in Europa.

Er moet bovendien rekening gehouden worden met het feit dat de Taliban er een zeer traditionele, religieuze en strikte levensvisie op nahouden. Reeds voor de machtsovername door de Taliban was er een groot risico om gepercipieerd te worden als 'verwesterd' in geval van terugkeer uit het Westen. Nu de Taliban de macht heeft overgenomen in Afghanistan, moet de impact hiervan op het risico wegens toegeschreven verwestering en het leven onder dit Talibanbewind opnieuw beoordeeld worden. De Taliban controleert sinds de overname van de macht het hele Afghaanse grondgebied. Bijgevolg is het risico op toegeschreven verwestering sterk toegenomen onder dit Talibanbewind (zie infra)."

Vervolgens zet de verzoekende partij uiteen aan welk risico personen die als verwesterd beschouwd worden, onderworpen kunnen worden in Afghanistan. Vooreerst zet de verzoekende partij de principes uiteen van een gegronde vrees voor vervolging. Dan geeft de verzoekende partij uitdrukkelijk aan dat: *“In geval van terugkeer vreest verzoeker vervolging door de Taliban, die sinds de val van de regering midden augustus 2021 de macht over het hele land hebben overgenomen en een door de internationale gemeenschap niet-erkende regering hebben geïnstalleerd, waardoor ze er de feitelijke machthebbers zijn.”* De verzoekende partij argumenteert dat reeds vóór de machtsovername door de taliban verschillende bronnen er op gewezen hebben dat terugkerende Afghanen een risico liepen op vervolging omwille van het behoren tot een sociale groep of omwille van (toegeschreven) politieke of religieuze overtuiging. De verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 oktober 2019 met nummer 228.243, alsook naar de UNHCR, *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan”*, 30 augustus 2018. Voorts citeert de verzoekende partij uit ASYLOS, *“Afghanistan: Treatment of Family Members of Human Rights Activists and Former Government Supporters after the Taliban Take-over”*, november 2021, de EASO, *“Country Guidance: Afghanistan Common analysis and Guidance note”*, november 2021 alsook uit OSAR, *“Afghanistan: risques au retour liés à «l’occidentalisation»”*, 26 maart 2021 om de situatie van personen die terugkeren naar Afghanistan vanuit het Westen toe te lichten. In haar betoog betreft ze verder de bevindingen van F. Stahlmann zoals weergegeven in het rapport van OSAR alsook in *“Erfahrungen und Perspektiven Abgeschobener Afghanen im Kontext Aktueller Politischer und Wirtschaftlicher Entwicklungen Afghanistans”*, Diakonie Deutschland, juni 2021. Hierop concludeert de verzoekende partij dat: *“Uit de bij dit verzoekschrift gevoegde objectieve en betrouwbare landeninformatie blijkt duidelijk dat in Afghanistan een ‘verwesterde’ persoon, zoals verzoeker, een risicoprofiel is en als gevolg hiervan vervolging riskeert. Het maakt daarbij niet uit of die persoon daadwerkelijk ‘verwesterd’ is of dat dit hem louter wordt toegeschreven als gevolg van zijn verblijf in Europa.*

Bovendien kampt verzoeker sinds lange tijd met ernstige psychische klachten, met op een bepaald moment zelfs een risico op suicide, zoals eveneens aan bod komt in de aanvraag om machtiging tot verblijf:

[...]

In het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming, legde verzoeker eveneens een attest van zijn psychiater neer en ook zijn raadvrouw maakte aan het eind van het persoonlijk onderhoud opmerkingen in verband met zijn psychische gezondheidstoestand:

[...]

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker, in geval van terugkeer, als gevolg van deze psychische problemen, riskeert geconfronteerd te worden met meer moeilijkheden en obstakels, in samenhang met de eerder vastgestelde mate van ‘verwestering’ die aan verzoeker dreigt toegeschreven te worden.”

Voorts zet de verzoekende partij uiteen dat voor haar vervolgingsvrees er meerdere aanknopingspunten zijn met de gronden van vervolging zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag. Zo kunnen teruggekeerde, ‘verwesterde’ Afghanen vervolgd worden zowel omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging of religie als omwille van het behoren tot een specifieke groep van verwesterde Afghanen.

Daarna zet de verzoekende partij uiteen waarom stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting volgens haar onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet vallen. De verzoekende partij betoogt dat: *“Zoals hierboven in detail werd uiteengezet, lopen gepercipieerd ‘verwesterde’ Afghanen, zoals van verzoeker kan aangenomen worden, in geval van terugkeer vooreerst het risico op vervolgingsdaden in de zin van het Vluchtelingenverdrag.*

Daarnaast riskeren zij eveneens geconfronteerd te worden met een ernstig wantrouwen door de gemeenschap, met stigmatisering, discriminatie en sociale en familiale uitsluiting tot gevolg. Hierdoor dreigen Afghanen die terugkeren uit het Westen in een situatie van extreme materiële deprivatie te belanden, die hen niet in staat stelt een menswaardig leven te leiden, waardoor aan de minimumgrens van ernst van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet (als equivalent van artikel 3 EVRM) voldaan is.” Hierop verwijst de verzoekende partij naar verschillende rapporten. Ze stelt dat als een persoon terugkeert dit vaak wordt gezien als een bewijs van criminaliteit of van luiheid en wordt de terugkeerder beschouwd als een mislukking. Zelfs binnen zijn of haar familie kan de terugkeerder slachtoffer worden van dit ‘stigma of failure’, bijvoorbeeld omdat de familie veel geld heeft betaald voor de reis naar Europa. Het beschikken over sociale en familiale netwerken is echter essentieel om te overleven in de Afghaanse samenleving. De verzoekende partij vervolgt dat oudere informatie het stigma en de sociale uitsluiting bevestigt, zelfs door de eigen familie, in geval van terugkeer uit het Westen, met bijkomende ontbering, problemen en risico’s voor maatschappelijke re-integratie tot gevolg. De verzoekende partij geeft aan dat de redenen

voor uitsluiting op basis van verblijf in Europa ogenschijnlijk triviaal zijn. De re-integratie van Afghanen die vanuit Europa terugkeren blijkt een langdurig en complex proces te zijn dat verschillende praktische en sociaal-culturele elementen omvat, en afhankelijk is van lokale sociale netwerken en sociaal kapitaal. Terugkerende Afghanen met een zwakkere maatschappelijke 'inbedding' hebben meer kans om zich onbeschermd te voelen tegen algemeen geweld. Ze zijn sterk afhankelijk van een familiaal netwerk. Met betrekking tot de huidige situatie betoogt de verzoekende partij dat: *“het stigma dat met een terugkeer gepaard gaat lijkt in de huidige omstandigheden des te pertinent te zijn, nu ervan uitgegaan kan worden dat de door de Taliban volledig gecontroleerde samenleving nog sterker teruggeplooid is op traditionele levens- en zienswijzen. Het is daarom niet uitgesloten dat met dit stigma sociaal maatschappelijke uitsluiting, verregaande discriminatie of zelfs onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing gepaard gaat. Minstens moet dit in het licht van de veranderde omstandigheden grondiger en beter onderzocht worden, nu blijkt dat Afghaanse terugkeerders zelfs onder het vorige, democratisch verkozen bewind met stigma en discriminatie geconfronteerd werden.*

Hoewel verder en grondiger onderzoek zich opdringt om te weten in welke mate de discriminatie en stigmatisering die Afghanen die uit het Westen terugkeren onder het huidige Talibanbewind kan uitmonden in foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, waardoor er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, kan ook in dit opzicht louter op basis van de eerder beschikbare informatie vastgesteld worden dat verzoeker actueel niettemin een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet.

Er zijn bovendien aanwijzingen dat dit, gebaseerd op rapporten van vóór de val van de Afghaanse regering, vandaag nog meer het geval kan zijn dan ervoor – wat in het volgende onderdeel verder aan bod komt.

In ieder geval moeten deze omstandigheden onderzocht en geanalyseerd worden in het licht van de nu al catastrofale gevolgen die de machtsovername door de Taliban heeft betekend voor de hiervoor al zeer precaire humanitaire situatie in Afghanistan, met o.a. een zo goed als volledig ingestorte Afghaanse economie en een ongeziene humanitaire crisis (zie infra).

In geval van verzoeker, die een verregaande vorm van integratie in de Belgische samenleving kan aantonen en bovendien te kampen heeft met psychische problemen, lijken de risico's op verregaande stigmatisering en sociale uitsluiting als gevolg hiervan des te pertinent.”

De verzoekende partij betoogt verder ook dat na de machtsovername door de taliban er een redelijk en geground vermoeden bestaat dat personen die als verwesterd beschouwd worden, zoals zij, een reëel risico op vervolging of het lijden van ernstige schade in de zin van respectievelijk artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet lopen. Ten eerste wijst een “Country Policy and Information Note” van UK Home Office van februari 2022 hierop, volgens hetwelk personen die geacht worden de culturele of religieuze voorschriften overschreden te hebben (waaronder ook personen die als "verwesterd" worden beschouwd) risico lopen op mensenrechtenschendingen, waaronder moord, foltering, bedreiging en intimidatie. Volgens dat rapport wijst huidige informatie erop dat personen die het risico lopen te worden vervolgd omdat zij zich niet schikken naar de strikte interpretatie die de taliban aan de sharia geven ook de personen omvat die als 'verwesterd' beschouwd worden na een periode in het Westen te hebben doorgebracht. EASO herneemt in de “Country Guidance” van november 2021 eerst kort de eerder samengevatte risico's voor Afghanen die als 'verwesterd' beschouwd worden, om dan te besluiten dat er, ondanks de beperkte informatie, voldoende aanwijzingen zijn om te vermoeden dat de taliban er een zeer strikte naleving van de sharia op zullen nahouden. De verzoekende partij stelt dat in een rapport van OSAR over Afghaanse risicoprofielen, dat eveneens van na de machtsovername dateert, ook nog wordt gesteld dat Afghanen die terugkeerden vanuit het Westen reeds vóór de machtsovername blootgesteld werden aan vervolging omdat ze als 'verwesterd' gezien werden en dat verwacht wordt dat deze potentiële dreiging onder het nieuwe, conservatief-religieuze regime zal blijven bestaan. Verder stelt ook EUAA in het door verwerende partij geciteerde rapport van januari 2022 (p. 56-57) dat het risico voor Afghanen die Afghanistan hebben verlaten erin bestaat dat ze gezien zullen worden als personen die geen islamitische waarden hebben of op de vlucht zijn voor dingen die ze hebben gedaan en dat enkel Afghanen die het land verlaten hebben uit economische overwegingen (en dus op legale wijze om in het buitenland te werken) getolereerd worden. De verzoekende partij geeft aan dat het beleid van de taliban erop gericht is economische migratie te tolereren en 'illegale' migratie naar het Westen te bestraffen, dit wordt bovendien bevestigd in recentere berichtgeving, waaruit blijkt dat de bewegingsvrijheid sterk aan banden wordt gelegd. De *de-factore* regering heeft recent verklaard dat het beperkingen oplegt aan Afghanen die het land willen verlaten en dat het Afghanen verbiedt het land te verlaten, tenzij hun bestemming bekend is. De woordvoerder van de taliban verduidelijkt dat het verbod enkel geldt voor Afghanen die zonder duidelijke bestemming, illegaal het land zouden verlaten en niet voor economische redenen (wat een inkomen voor het land betekent), met een paspoort. De verzoekende partij geeft aan dat het nog niet duidelijk is welke straffen de taliban voorziet voor het overtreden van deze regel, maar dat deze aankondiging verontrustend

lijkt voor de terugkeer van personen die het land op illegale wijze verlaten hebben, hoeft geen betoog. *In concreto* betoogt de verzoekende partij dat: *“In ieder geval zullen de taliban in geval van terugkeer onvermijdelijk te weten komen dat verzoeker in het Westen heeft verbleven. Verzoeker verliet Afghanistan zonder dat hij een Afghaans paspoort had op dat moment. Indien hij nu terug dient te reizen naar Afghanistan, zal dit met ofwel een Afghaans paspoort zijn dat afgeleverd werd door de ambassade in Brussel ofwel met een laissez-passer (afgeleverd door diezelfde ambassade in Brussel of door de Belgische overheid), hetgeen hoe dan ook zijn verblijf in het Westen verraad.*

Indien verzoeker met het vliegtuig reist, zal zijn vliegticket ook een indicatie zijn van zijn verblijf in het Westen. Bij aankomst in de door de Taliban gecontroleerde luchthaven in Kabul, is het eenvoudig voor de feitelijke autoriteiten om de herkomst van verzoeker te achterhalen.. Indien hij over land zou reizen (voor een deel van zijn reis), kunnen de stempels in zijn paspoort of laissez-passer roet in het eten strooien en dreigt hij bij checkpoints aan een controle onderworpen te worden.

Daarbij komt dan nog dat verzoeker niet één controle van de Taliban zal moeten passeren, maar verschillende, zowel op de luchthaven, als tijdens zijn verdere reis naar zijn regio van herkomst. Hierdoor loopt verzoeker extra risico om opgemerkt te worden door de Taliban, te meer in geval van een identiteitscontrole of een eenvoudige ondervraging waarmee ontdekt kan worden dat hij in het Westen verbleven heeft (op basis van zeer gemakkelijk herkenbare eigenschappen, zoals hierboven uiteengezet). De landsgrenzen worden namelijk streng bewaakt door de Taliban, zoals ook door de het Europees Parlement in een resolutie wordt benadrukt.” De verzoekende partij vervolgt dat Afghanen sterk gecontroleerd worden bij de checkpoints van de taliban. Volgens de VN Hoge Commissaris voor de Mensenrechten, is er sprake van een onnodig of onevenredig gebruik van geweld door de taliban tijdens protesten, huiszoekingen en bij controleposten, dat tot doden en gewonden heeft geleid. Het risico om als verwesterd beschouwd te worden aan deze controleposten is nog groter doordat de taliban een verregaande controle uitvoeren op de smartphones van Afghanen, waarbij ze kijken naar persoonlijke foto's en video's, contacten en sociale media-accounts. De verzoekende partij betoogt met verwijzing naar rapporten van Amnesty International en persartikels dat de aanwezigheid van muziek of video's kan al leiden tot geweld door de taliban, laat staan foto's die in het Westen zijn getrokken of Westerse muziek die erop zou staan. De recente berichten over de huis-aan-huis huiszoekingen, vergeldingsacties die de taliban uitvoeren en de mensenrechtenschendingen die nog steeds op grote schaal gepleegd worden, beloven evenmin veel goeds volgens de verzoekende partij.

In een volgend onderdeel van haar middel betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij geen onderzoek gevoerd heeft naar elementen die wijzen op verwestering en naar de mogelijke risico's in dit verband. *In concreto* betoogt de verzoekende partij dat: *“Dat het gewijzigde gedrag, houding en uiterlijk van verzoeker niet als fundamentele kenmerken van zijn identiteit beschouwd kunnen worden – waarvan niet kan worden geëist dat hij ze zou opgeven, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die gebaseerd zijn op islamitische normen en waarden – toont aan dat verwerende partij geen rekening houdt met het feit dat een toegeschreven mate van ‘verwestering’ uitgaat van het principe dat niet zozeer van belang is of verzoeker zichzelf ‘westers’ voelt of zich ‘verwesterd’ beschouwd, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij zal gepercipieerd worden na zijn jarenlange verblijf buiten Afghanistan en in Europa, wat in ieder geval kan voorkomen op basis van zeer eenvoudig te identificeren kenmerken, die niet noodzakelijk fundamentele kenmerken van de identiteit hoeven te zijn. Verwerende partij gaat daarnaast volledig voorbij aan het feit dat verzoeker niet effectief fundamentele wijzigingen aan zijn identiteit moet aantonen of fundamenteel verwesterd moet zijn.*

Overeenkomstig artikel 48/3, §5 Vreemdelingenwet moet hij niet effectief de kenmerken vertonen die aanleiding geven tot de vervolging en volstaat het dat deze hem toegeschreven worden door de actor van vervolging.

Dat verwerende partij meent dat vervolging vermeden kan worden door zich eenvoudigweg aan de regels van de Taliban te houden, is bovendien in strijd zijn met het beginsel in het vluchtelingenrecht dat vluchtelingen niet gedwongen mogen worden om ontwijkende of conformerende maatregelen te nemen om vervolging te vermijden, zoals het niet dragen van de voorgeschreven kledij⁶⁴, het doen alsof ze de regerende partij steunen, discreet zijn over hun seksuele geaardheid⁶⁶ of het zich onthouden van religieuze praktijken.

Uw Raad besliste in haar arrest 228.224 van 30 oktober 2019 nog het volgende:

[...]

Hierboven werd reeds uiteengezet dat sommige waarden of gewoonten zodanig fundamenteel zijn geworden voor hun identiteit dat de personen in kwestie moeilijk hun plaats kunnen vinden binnen de traditionele Afghaanse samenleving, en op die manier zeer snel het doelwit kunnen worden van de Taliban. ‘Verwesterde’ personen kunnen beschouwd worden als personen met een eigen identiteit en kunnen door de omringende samenleving met stigmatisering worden geconfronteerd. Naar analogie met de zaak Sufi en Elmi t. het Verenigd Koninkrijk, wijst verzoeker nog op het feit dat het niet redelijk is om

van iemand te verwachten zich te gedragen volgens conservatieve en religieuze sociale voorschriften (zie supra).

Wat het motief van verwerende partij betreft dat van verzoeker verwacht mag worden dat hij zich bij terugkeer aanpast aan de geldende normen en waarden, waarbij het aanneemt dat het gegeven dat hij er is opgegroeid een dergelijk proces vergemakkelijkt, hierboven reeds is vastgesteld dat in het bijzonder jongeren in hun tienerjaren, door hun erg jonge leeftijd erg beïnvloedbaar zijn en gevoelig zijn voor de wijziging van bepaalde kenmerken. Jongeren die op erg jonge leeftijd toekomen in het Westen spreken misschien nog wel Dari of Pashtu, maar hun accent en gedrag zijn anders bij terugkeer, waardoor ze meteen opvallen. Daarnaast beschikken ze niet over de plaatselijke kennis en ervaring die nodig is om risico's in te schatten of aan te pakken. [...] Verzoeker is op erg jonge leeftijd aangekomen in het Westen, namelijk op 16-jarige leeftijd, op een moment waarop hij inderdaad nog erg beïnvloedbaar was. Ondertussen verblijft verzoeker reeds meer dan zes jaar in België. Op dit moment, zes jaar later, is verzoeker zijn persoonlijkheid beïnvloed door Westerse waarden en normen, wat uit zijn enorm ontwikkelde sociale integratie en duurzame lokale verankering blijkt. Uit wetenschappelijk onderzoek blijkt bovendien dat de sociale ontwikkeling en persoonlijkheidsontwikkeling plaatsvindt tijdens deze belangrijke en vormgevende tienerjaren. De adolescentie, het ontwikkelingsstadium tussen de kindertijd en de volwassenheid is een tijd van grote fysieke, cognitieve en sociale veranderingen [...]

De identiteit van jongeren wordt niet alleen gevormd door interne factoren, maar ook door externe factoren zoals hoe tieners zichzelf definiëren in relatie tot hun leeftijdsgenoten, school, familie en sociale omgeving. [...]

Afghaanse jongeren die deze belangrijke levensfase in het Westen hebben doorgebracht, zijn veranderd. Hun culturele, religieuze en traditionele 'kompas' is veranderd op een leeftijd waarop men flexibel en veerkrachtig is, waardoor het voor hen een enorme uitdaging is om zich in te passen in de bestaande maatschappelijke structuren bij terugkeer." De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met bovenstaande elementen. Evenmin heeft de verwerende partij een onderzoek gevoerd naar haar profiel om te beoordelen in welke mate er in haar hoofde sprake is van elementen van 'verwestering'. Nochtans stelt EUAA uitdrukkelijk dat de situatie van personen die als 'verwesterd' beschouwd worden, beoordeeld moet worden in het licht van de recente machtsovername door de taliban, waarbij rekening gehouden moet worden met de individuele omstandigheden. Voorts moet volgens EUAA, bij de individuele beoordeling van de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat verzoeker aan vervolging zal worden blootgesteld, rekening gehouden worden met omstandigheden die van invloed zijn op het risico, zoals het geslacht, gedragswijzigingen, regio van herkomst, afkomst uit een conservatief milieu, leeftijd (voor kinderen kan het moeilijk zijn om zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse sociale beperkingen en religieuze voorschriften), de zichtbaarheid van verzoeker, enzovoort. In dit verband citeert de verzoekende partij ook uit 's Raads arrest van 31 maart 2022 met nummer 270 813.

In een derde onderdeel van haar verzoekschrift gaat de verzoekende partij in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij de gewijzigde humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan onvoldoende grondig, zorgvuldig en correct beoordeeld heeft.

De verzoekende partij betoogt dat de machtsovername door de taliban rechtstreeks aan de basis ligt van de actuele situatie, waardoor deze onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Doordat de taliban, die *nota bene* een door de internationale gemeenschap beschouwde terroristische organisatie zijn, waarvan verschillende hooggeplaatste leden op een VN-sanctielijst staan, met geweld en op ondemocratische wijze de macht hebben overgenomen van de rechtmatige, democratisch verkozen en internationaal erkende Afghaanse regering, wordt deze feitelijke regering tot op vandaag door geen enkel land ter wereld officieel erkend. Als gevolg van het feit dat deze regering niet erkend wordt door de internationale gemeenschap, werden Afghaanse financiële tegoeden en buitenlandse activa, ter waarde van enkele miljarden dollars, geblokkeerd en werden financiële sancties uitgevaardigd. Dit gebeurde op basis van de op unanieme wijze aangenomen resolutie 2611 (2021) van de VN-Veiligheidsraad van 17 december 2021, die, in de strijd tegen het terrorisme van de taliban, voorziet in de verlening van de sanctieregeling van resolutie 2255 (2015) tegen personen en entiteiten die reeds vóór resolutie 1988 (2011) aangeduid waren als behorende tot de taliban. Hoewel de internationale gemeenschap daarnaast wel inspanningen levert om humanitaire hulp te voorzien, wordt deze hulp ernstig belemmerd en schiet deze ruimschoots tekort. De Afghaanse economie is dan ook volledig ingestort. Het gebrek aan zowel toegekende als effectief uitgekeerde humanitaire hulp, het bevriezen van miljarden dollars aan tegoeden en andere financiële sancties zijn het rechtstreekse gevolg van de crisis die ontstaan is na de machtsovername door de feitelijke machthebbers. Hieruit volgt dat de precaire humanitaire situatie, waarbij onder andere een acute hongersnood dreigt, als gevolg van een gebrek aan humanitaire hulp en een ineengestorte economie, het gevolg is van het feit dat de taliban de

macht met geweld hebben overgenomen, na de omverwerping van de democratisch verkozen Afghaanse regering, en door geen enkel land ter wereld officieel erkend wordt als de legitieme regering van Afghanistan. De verzoekende partij bespreekt vervolgens de omvang van de humanitaire crisis in Afghanistan aan de hand van de meest recente cijfers zoals weergegeven door World Food Programme, Unicef, Save the Children en de Wereldbank. Volgens hulporganisatie International Rescue Committee is de snelheid van de economische ineenstorting van Afghanistan ongezien en worden, met elke week die voorbijgaat, meer Afghanen gedwongen om hun toevlucht te nemen tot onvoorstelbare overlevingsmechanismen, zoals het uithuwelijken van jonge dochters, kinderen van school halen om te werken, organen verkopen, maaltijden overslaan of hoge schulden aangaan. In het WFP *“Situation Report”* van 1 april 2022 is er sprake van een stijging van 66 procent in januari 2022 tot 71 procent in februari 2022 van het aantal mensen dat gebruik maakt van dergelijke kritieke overlevingsstrategieën.

Hierna stelt de verzoekende partij dat op basis van de beschikbare informatie over de huidige situatie ter plaatse, gesteld kan worden dat de machtsovername door de taliban zelf als een gedraging kan beschouwd worden die de huidige economische en humanitaire crisis overwegend heeft veroorzaakt. De cijfers spreken duidelijk over een ongeziene crisis, die niet louter het gevolg is van de reeds bestaande preciaire humanitaire situatie vóór de machtsovername door de taliban, maar die volledig ontspoord is na de machtsovername. Het is namelijk pas na de machtsovername dat de economie van het land in een dergelijk neerwaartse spiraal is terechtgekomen, doordat als gevolg hiervan miljarden aan tegoeden werden bevroren en humanitaire hulp grotendeels werd stopgezet. De verzoekende partij betoogt dat op basis van de bijgebrachte informatie uitgebreid aangetoond wordt dat de belemmeringen en hindernissen waarmee het toezeggen en het verschaffen van economische middelen en humanitaire hulp worden geconfronteerd, veroorzaakt worden door de extreem instabiele situatie als gevolg van de wereldwijde sancties nadat de taliban aan de macht gekomen zijn. Wereldwijd werd er ongeveer 10 miljard dollar aan tegoeden van de Afghaanse centrale bank, die nochtans cruciaal zijn voor het economisch herstel van het land, bevroren, in uitvoering van een internationaal sanctiebeleid. Verder citeert de verzoekende partij uit rapporten van Human Rights Watch om aan te tonen dat de opgelegde economische restricties inderdaad de huidige situatie, zoals extreme hongersnood, tot gevolg hebben. De verzoekende partij geeft vervolgens aan dat de internationale gemeenschap toezeggingen gedaan heeft om middelen ter beschikking te stellen, maar dit betekent niet dat deze bedragen onmiddellijk beschikbaar en aangewend kunnen worden. Voorts zet de verzoekende partij ook uiteen dat: *“Zolang de Afghaanse regering niet erkend wordt en betere samenwerking niet mogelijk gemaakt wordt, dreigt het acuut tekort aan humanitaire hulp zich in de toekomst verder te zetten. Het verlenen van humanitaire en financiële hulp wordt namelijk ook gekoppeld aan het gebrek aan transparantie met betrekking tot de bestemming van deze middelen en de vrees dat deze louter zullen dienen ter ondersteuning van de niet-legitieme Taliban-regering. Daarbij is het niet eens uitgesloten dat deze middelen louter aangewend zullen worden om staatsapparaat mee te bedienen of dat zij zelfs in de zakken van regeringsfunctionarissen van de Taliban zullen belanden. Er heerst dus een groot wantrouwen ten opzichte van het toekennen van deze middelen zolang er niet meer transparantie is of zolang er geen waarborgen bestaan dat zij louter in het voordeel van de Afghaanse bevolking zullen gebruikt worden.”*

De verzoekende partij betoogt verder dat het Afghaanse gezondheidssysteem op instorten staat, ten gevolge van het niet kunnen betalen van medewerkers, het gebrek aan infrastructuur, het doelgericht doden van poliovacinatiemedewerkers en het gericht viseren van de gezondheidsinfrastructuur, zoals een diefstal van medische apparatuur uit een ziekenhuis in Kabul bewijst. Om dit betoog te onderbouwen verwijst de verzoekende partij naar verschillende rapporten en krantenartikelen.

Ze vervolgt dat verschillende landen en ook de Verenigde Naties erop aandringen dat de rechten van Afghaanse vrouwen en meisjes gewaarborgd worden opdat de *de-factore* regering erkend wordt en tegoeden toegekend worden. Ook op dit vlak lijkt er niet echt sprake te zijn van structurele verbetering, getuige de recente beslissing om meisjes toch niet toe te laten naar de middelbare school te gaan. Dit leverde niet alleen hevige kritiek van de internationale gemeenschap op, maar heeft eveneens tot gevolg dat belangrijke internationale actoren hier verdere consequenties aan verbinden. Volgens de Verenigde Staten heeft dit namelijk onmiddellijk effect op het vermogen van de taliban om legitimiteit en internationale politieke steun te verwerven. Dat de beperkte financiering en de bevroering van financiële tegoeden het rechtstreekse gevolg is van het feit dat de taliban aan de macht gekomen zijn in Afghanistan en er een strikt conservatief en islamitisch bewind voeren, komt nog zeer goed tot uiting in de reactie van de Wereldbank naar aanleiding van de beslissing van de taliban om meisjes toch niet naar school te laten gaan. De Wereldbank heeft vier projecten, ter waarde van 600 miljoen dollar opgeschort en beklemtoonde in dat verband dat internationale donoren terughoudend zijn om financiële steun aan de niet-erkende Afghaanse regering uit te keren, waarbij eveneens wordt verwezen naar het niet-transparante gebruik

ervan door de taliban en zelfs de vrees dat deze middelen voor de eigen organisatie en het betalen van de eigen leden wordt aangewend.

De verzoekende partij concludeert dat: *“Niettegenstaande de vele inspanningen die de internationale gemeenschap levert om alsnog (beperkte) humanitaire hulp te voorzien, kan hoe dan ook aangenomen worden dat huidige de facto-regering van de Taliban door diens machtsovername en diens gedragingen, o.a. als gevolg het voorgaande langdurige, gewapende conflict waarbij deze groepering een van de hoofdactoren was, rechtstreeks aan de basis ligt van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie.”*

In een vierde en laatste onderdeel van haar verzoekschrift gaat de verzoekende partij in op de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. In dit verband citeert de verzoekende partij uit het arrest van 31 maart 2022 met nummer 270 813 en benadrukt ze dat ze uit de provincie Nangarhar afkomstig is.

De verzoekende partij vraagt in hooforde om haar de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.3. Stukken

2.3.1. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift nog volgende stavingstukken toe: haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 19 november 2019, de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 18 mei 2021.

2.3.2. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer volgende rapporten en krantenartikelen:

- UNHCR, *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”*, februari 2022;
- UNHCR, *“Eligibility Guidelines for Assessing the Internatioal Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan”*, 30 augustus 2018;
- EASO, *“Afghanistan Country Focus: Country of Origin Information Report”*, januari 2022;
- EASO, *“Country Guidance: Afghanistan Common analysis and guidance note”*, november 2021;
- EASO *“Country of Origin Information Report, Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms”*, December 2017;
- UK Home Office, *“Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban”*, februari 2022;
- OSAR, *«Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»»*, 26 maart 2021;
- OSAR, *«Afghanistan: Profils à risque | Mise à jour de l'analyse-pays de l'OSAR »*, 31 oktober 2021;
- Friederike Stahlmann, *“Erfahrungen und Perspektiven Abgeschobener Afghanen im Kontext Aktueller Politischer und Wirtschaftlicher Entwicklungen Afghanistans”*, Diakonie Deutschland, juni 2021;
- ASYLOS, *“Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul”*, augustus 2017;
- ASYLOS, *“Afghanistan: Treatment of Family Members of Human Rights Activists and Former Government Supporters after the Taliban Take-over”*, november 2021;
- L. SCHUSTER en N. MAJIDI, *“Deportation Stigma and Re-migration”*, Journal of Ethnic and Migration Studies 2015, (635) 635- 636. 635-652;
- Refugee Support Network, *“After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan”*, april 2016;
- NANSEN, *“Nood aan bescherming voor Afgaanse verwesterde vrouw”*, 2020;
- International Rescue Committee, *“Crisis in Afghanistan: Unprecedented hunger after the conflict”*, 7 januari 2022;
- Reuters, *“Taliban restrict Afghans going abroad, raises concern from U.S. and UK”*, 1 maart 2022;
- TOLONews, *“Afghans with Legal Documents Can Travel: Mujahid”*, 1 maart 2022;
- Al Jazeera, *“In Pictures: Taliban fighters man Afghanistan’s urban checkpoints”*;
- Freedom House, *“Freedom in the World 2022 – Afghanistan”*, 28 februari 2022;
- Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights, *“Situation of Human Rights in Afghanistan”*, 28 februari 2022, A/HRC/49/24;
- Amnesty International, *“Afghanistan: Taliban Must Immediately Stop Arbitrary Arrests of Journalists, Civil Society Activists, Former Government Officials and Those Who Dissent”*, 21 maart 2022;
- UNHCR, *“Handboek inzake de procedures en criteria voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus en richtlijnen inzake internationale bescherming”*, februari 2019;
- T. Klimstra & L. Van Doeselaar, *“Identity formation in adolescence and young adulthood”*, december 2017;

- Paradigm Treatment, “*Identity formation in teens and young adults*”;
- Written Expert Opinion Dr. Anic  e Van Engeland, Senior Lecturer in International Security at the Centre for International Security and Resilience of Cranfield University, 11 juni 2017;
- UNICEF, “*One million children at risk of dying from starvation in Afghanistan within weeks – UNICEF*”, 2 december 2021;
- Save the Children, “*Afghanistan: desperate mother agreed to sell her unborn baby as debt-ridden families are pushed to crisis point*”, 18 maart 2022;
- Save the Children, “*Millions of Afghan children fight hunger, disease and exploitation as donors meet to determine their fate*”, 30 maart 2022;
- OCHA, “*Afghanistan: Humanitarian Response Plan | Humanitarian Programme Cycle 2022*”, januari 2022;
- UNAMA, “*Humanitarian Donors Urged to Step up Again for Afghanistan*”, 31 maart 2022;
- International Rescue Committee, “*Afghans forced to extreme measures to survive unprecedented economic freefall; IRC calls for bold commitments at tomorrow’s pledging conference*”;
- WFP, “*WFP Afghanistan Situation Report*”, 1 april 2022;
- TOLONews, “*Over 24M Afghans in Dire Need of Humanitarian Aid: ICRC*”, 23 februari 2022;
- TOLONews, “*Citizens Complain of Food Prices as Ramadan Arrives*”, 2 april 2022;
- TOLONews, “*Geneva Call: Intl Aid Alone Will Not Stop Afghan Crisis*”, 19 februari 2022;
- TOLONews, “*UN Cannot Access Aid Money in Afghan Banks: UNDP*”, 4 februari 2022;
- Human Rights Watch, “*Time Running Out to Address Afghanistan’s Hunger Crisis*”, 17 maart 2022;
- Human Rights Watch, “*Biden Seeks to Seize Afghanistan’s Assets*”, 11 februari 2022;
- Human Rights Watch, “*Afghanistan: Economic Roots of the Humanitarian Crisis | Questions and Answers on Human Costs of Sanctions, Banking Restrictions*”, 1 maart 2022;
- UN News, “*Afghanistan: UN launches largest single country aid appeal ever*”, 11 januari 2022;
- The British and Irish Agencies Afghanistan Group, “*Donor summit co-hosted by UK for Afghanistan; humanitarian crisis falls \$2billion short of target - NGO umbrella group reacts*”, 1 april 2022;
- Islamic Relief, “*Millions of lives at risk as Afghanistan donor conference falls short*”, 31 maart 2022;
- Pajhwok Afghan News, US, “*European envoys discuss rights, humanitarian situation with Taliban*”, 28 januari 2022;
- Pajhwok Afghan News, “*Blinken to Taliban: Reform policies for recognition*”, 2 januari 2022;
- UNAMA, “*Briefing by Special Representative Deborah Lyons to the Security Council*”, 2 maart 2022;
- ICRC, «*Afghanistan: les investissements internationaux sont indispensables pour soulager des h  pitaux et un personnel m  dical    bout de souffle*», 31 maart 2022;
- ICRC, «*Il faut agir sans attendre pour sauver des millions de vies en Afghanistan*», 25 februari 2022;
- Foreign Policy, “*World Bank Freeze Leaves Afghanistan Bracing for Economic Impact*”, 1 april 2022.

3. De aanvullende nota’s

3.1. Op 5 september 2022 dient de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76,    1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt;

- EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2017;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van april 2022;
- EASO «*Afghanistan Security Situation Update*» van september 2021;
- EASO «*Afghanistan Country Focus*» van januari 2022;
- COI Focus “*Afghanistan Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022.

3.2. Op 9 september 2022 dient de verwerende partij een tweede aanvullende nota in waarbij zij volgend stuk voegt:

- COI Focus “*Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 8 september 2022.

3.3. Op 13 september 2022 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in waarin zij het betoog van de verwerende partij in haar aanvullende nota van 5 september 2022 tracht te weerleggen. De verzoekende partij stelt dat er nog steeds onvoldoende actuele nauwkeurige informatie is over de huidige situatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021. Ze gaat verder in op de terugkeer van Afghanen vanuit het Westen naar Afghanistan en op personen die daadwerkelijk

verwesterd zijn of als verwesterd beschouwd worden. Ook gaat de verzoekende partij verder in op de humanitaire situatie in Afghanistan.

Tot slot bespreekt de verzoekende partij de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ze geeft aan dat de rapporten van EUAA ook aangegeven hebben dat UNAMA er in een verslag van juli 2022 op wees dat willekeurig geweld tegen de burgerbevolking van Afghanistan, en vaak tegen etnische en religieuze minderheidsgroepen, blijft voortduren, waarbij ISKP/Daesh de verantwoordelijkheid opeist voor de meeste incidenten. Ondanks de algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten merkt SIGAR in januari 2022 op dat er nog steeds veel geweld was, waaronder aanvallen met massale slachtoffers door ISKP, aanvallen op burgers door talibantroepen en anderen, en incidentele schermutselingen door anti-talibanopstandelingen. De verzoekende partij betoogt dat in een uitgebreid rapport van juli 2022, UNAMA concludeert dat, ondanks de sterk verbeterde veiligheidssituatie er toch een onaanvaardbare mate van schade geregistreerd wordt als gevolg van willekeurig geweld op burgers. Het betreft vaak geweld op etnische en religieuze minderheden en wordt meestal opgeëist door ISKP/Daesh. Tot slot geeft de verzoekende partij een niet-exhaustieve lijst van veiligheidsincidenten in Afghanistan met burgerlijke slachtoffers.

De verzoekende partij verwijst onder meer naar en geeft de weblinken van volgende verslagen en rapporten:

- Verslag Belgische Kamer van Volksvertegenwoordigers, Gedachtewisseling – *“De behandeling van de dossiers van Afghaanse asielzoekers door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, 1 juli 2022, DOC 55 2805/001;
- NANSEN, NANSEN NOTE 2 – 22 | *“Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers”*, 16 juni 2022;
- F. Vogelaar, *“Country of Origin Information: The Essential Foundation for Fair and Credible Guidance for Decision-making on International Protection Needs*, 2020;
- The New Humanitarian, *“One year on, few options for Afghans escaping hunger and Taliban persecution”*, 10 augustus 2022;
- Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, maart 2022;
- Danish Immigration Service, *«COI report Afghanistan Taliban’s impact on the population»*, juni 2022;
- UNHCR, *“Afghanistan Voluntary Repatriation response snapshot”*, 1 augustus 2022;
- Amnesty International, *““They don’t treat us like humans”: Unlawful returns of Afghans from Turkey and Iran”*, 31 augustus 2022;
- UNHCR, *“Five things you should know about Afghanistan”*, 15 augustus 2022;
- Human Rights Watch, *“World Report 2022 – Afghanistan – Events of 2021”*, augustus 2022;
- REACH, *“Evolving Humanitarian Needs – Key Findings: Mid-Year Whole of Afghanistan Assessment 2022”*, april 2022;
- UNOCHA, *“Afghanistan: Humanitarian Response Plan 2022 Response Overview (1 January – 30 June 2022)”*, 11 augustus 2022;
- Global Protection Cluster, *“Afghanistan: Protection Analysis Update – Q1 2022”*, 14 augustus 2022;
- World Food Programme, *“WFP Afghanistan: Situation Report”*, 19 juli 2022;
- World Food Programme, *“Afghanistan Food Security Update Round Ten June 2022”*, 27 juli 2022;
- World Food Programme, *“WFP Afghanistan: Situation Report 2 August 2022”*, 9 augustus 2022;
- World Food Programme, *“WFP Afghanistan: Situation Report 15 August 2022”*, 21 augustus 2022;
- Afghanistan Research and Evaluation Unit, *“We will die in poverty before dying by COVID”: Young adults and multilayered crises in Afghanistan”*, 21 augustus 2022;
- International Rescue Committee, *“IRC responds to Afghanistan’s hunger crisis”*, 5 augustus 2022;
- Human Rights Watch, *“Afghanistan: Economic Crisis Underlies Mass Hunger”*, 4 augustus 2022;
- Human Rights Watch, *“Economic Causes of Afghanistan’s Humanitarian Crisis”*, 4 augustus 2022;
- Kostas MOSCHOCHORITIS, *“Unfreeze Afghan assets or more hungry children may die”*, 9 augustus 2022;
- The New Humanitarian, *“One year on, few options for Afghans escaping hunger and Taliban persecution”*, 10 augustus 2022;
- The New Humanitarian, *“Afghanistan: ‘38 million people are suffering because a few hundred are in power”*, 11 augustus 2022;
- Norwegian Refugee Council, *“One year since Taliban takeover, Afghan people are paying the highest price for peace”*, 11 augustus 2022;
- International Rescue Committee, *“Afghanistan: One year of neglect causes humanitarian needs to soar by a third, IRC warns the current crisis could kill more Afghans than 20 years of war”*, 14 augustus 2022;
- Doctors Without Borders/Médecins Sans Frontières, *“Afghanistan: One year after US withdrawal, massive humanitarian needs remain”*, 15 augustus 2022;

- Welthungerhilfe, “*Press statement on the anniversary of the Taliban's takeover of power in Afghanistan*”, 15 augustus 2022;
- International Committee of the Red Cross, “*Afghanistan: Millions affected by growing humanitarian needs*”, 15 augustus 2022;
- Refugees International, “*Fit for Purpose: Getting Humanitarian Aid Right in Afghanistan One Year after the Taliban Takeover*”, 18 augustus 2022;
- Amnesty International, “*The Rule of Taliban – A Year of Violence, Impunity and False Promises*”, 15 augustus 2022.

4. Beoordeling

4.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Ten eerste stelt de verzoekende partij dat ze Afghanistan ontvlucht is omwille van problemen tussen haar familie en de familie van haar buurmeisje, die aanhangers van de taliban zijn. Voor de samenvatting van deze vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij. Ten tweede voert de verzoekende partij aan dat ze niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat haar gedachtengoed veranderd is ten gevolge van haar langdurig verblijf in België. De verzoekende partij stelt verwesterd te zijn, of minstens als verwesterd gepercipieerd te worden waardoor ze door de taliban zal vervolgd worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

4.3.2. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

De verzoekende partij dient om de vluchtelingenstatus te krijgen toegekend overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. Het loutere feit dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen hanteren vergelijkbaar met deze in België, volstaat niet om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

4.3.3. In zoverre wordt geargumenteed dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en*
- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”*

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

4.3.4. In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

4.3.5. Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

4.3.6. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handavingsbeleid ervan.

4.3.7. De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt opgesomd onder punten 2 tot 3 van dit arrest.

4.3.8. Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen*. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "*gedrags- en kledingkwesaties*" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ('deugdzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door "*amr bil-maruf*" of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds

lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation augustus 2022*, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan augustus 2022*, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-talibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-facto*-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de

machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

4.3.9. Uit objectieve landeninformatie blijkt aldus niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als verwesterd. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA *Afghanistan Guidance Note* van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van Afghaanse terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. In de EUAA "*Guidance Note*" van april 2022 wordt verwezen naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*" van 2 september 2020. Ook uit deze query, die weliswaar dateert van voor de val van de Afghaanse regering, blijkt dat niet elke Afghaan die terugkeert naar Afghanistan hetzelfde risico loopt om te worden beschouwd als verwesterd. Dit is afhankelijk van de individuele elementen (p. 4).

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor de verzoekende partij om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

4.3.10. Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moet worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van Afghanen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA *Guidance*, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

4.3.11. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

4.3.12. *In casu* blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat de verzoekende partij op 21 december 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en toen heeft verklaard dat zij Afghanistan had verlaten in oktober 2015. In Afghanistan was de verzoekende partij afkomstig uit de regio Khosh Gonbad, gelegen in het district Behsud van de provincie Nangarhar. Haar regio van herkomst werd gedurende de verschillende procedures nooit betwist. Bij aankomst in België heeft de verzoekende partij verklaard zestien jaar oud te zijn. De leeftijd van de verzoekende partij werd niet betwist. Gelet op haar minderjarigheid werd aan de verzoekende partij een voogd toegewezen. Heden is de verzoekende partij drieëntwintig jaar oud. Sinds december 2015 verblijft zij onafgebroken in België. Uit haar verklaringen en de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij in België naar school is geweest en in diverse sectoren heeft gewerkt. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 18 januari 2018 heeft de verzoekende partij uitdrukkelijk verklaard dat zij omwille van haar Europese levensstijl niet kan terugkeren, dat zij op de leeftijd van vijftien jaar in België aangekomen is, dat zij hier naar school is gegaan, veel mensen kent en dat zij zich heeft aangepast aan de cultuur en levenswijze in België (notities persoonlijk onderhoud [NPO], p. 5). Verder tijdens het persoonlijk onderhoud heeft de verzoekende partij ook toegelicht welke impact een terugkeer naar Afghanistan op haar leven en haar handelen zou hebben (NPO, p. 8). Ook trachtte zij uiteen te zetten wat een Europese levensstijl voor haar betekent. Voorts heeft de verzoekende partij het werk dat zij in België doet toegelicht. De verzoekende partij heeft bij het indienen van haar derde verzoek om internationale bescherming op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verschillende verklaringen van derden voorgelegd (zie administratief dossier, map 5 documenten). Gelet op het profiel van de personen die deze brieven hebben opgesteld, alsook het aantal brieven en het feit dat deze brieven een zekere tijdsspanne overbruggen en verschillende omstandigheden toelichten, kan hieraan een zekere bewijswaarde worden toegekend. Deze brieven schetsen de integratie van de verzoekende partij in België, geven aan dat zij – hoewel zij nog steeds moslim is – jaarlijks Kerstmis viert, alsook dat zij met leden van een Joodse vereniging de Shabbat heeft gevierd en met hen een open gesprek heeft gevoerd. Uit deze brieven blijkt verder ook dat de verzoekende partij bij een pleeggezin is opgegroeid en daar ook nog heeft verbleven toen ze reeds meerderjarig was. Alzo heeft de verzoekende partij een groot deel van haar puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere (vormende jaren), in België doorgebracht. De bijgebrachte documenten en de afgelegde verklaringen geven samen blijk van een goede en doorgedreven integratie in de Belgische samenleving.

Uit de stukken van het administratief dossier en de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat significante personen in haar leven hier in België haar waarden en visies hebben beïnvloed en deze verder hebben ontwikkeld. Aldus heeft de verzoekende partij de bewuste keuze gemaakt om in België in een intra-religieuze omgeving te wonen, relaties aan te gaan en zich verder te ontwikkelen in een hoofdzakelijk vrouwelijke en multiculturele omgeving. Het feit dat de verzoekende partij heeft verklaard nog een moslim te zijn, doet hier geen afbreuk aan. Daarenboven blijkt uit het persoonlijk onderhoud dat de verzoekende partij de vereisten van de islam niet strikt opvolgt. Indien men het geheel van de elementen samen beoordeelt, dan betoogt de verzoekende partij terecht dat ze de voorbije jaren zich niet zo maar een 'westerse levensstijl' eigen heeft gemaakt, maar dat zij zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan haar identiteit en morele integriteit.

Uit de landeninformatie blijkt dat in de provincie Nangarhar verschillende Afgaanse groepen aanwezig zijn, zoals de taliban, ISKP, Tehrik-e taliban Pakistan en recentelijk het Haqqani-netwerk.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot haar concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat zij bij een terugkeer naar haar regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. De Raad wijst vooral op de volgende elementen eigen aan de verzoekende partij: (i) het feit dat zij reeds jaren geleden op vrij jonge leeftijd als minderjarige haar regio van herkomst in Afghanistan heeft verlaten voor Europa, (ii) haar jarenlange verblijf en integratie hier in een Belgisch pleeggezin en in de Belgische samenleving, (iii) het gegeven dat zij afkomstig is uit de regio Khosh Gonbad, gelegen in het district Behsud van de Afgaanse provincie Nangarhar en (iv) het risico dat zij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar haar lokale gemeenschap daar zij lang genoeg uit het land is geweest om te 'verwesteren' of minstens als 'verwesterd beschouwd te worden' en er ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen. In deze dient bij de beoordeling van de vrees van de verzoekende partij rekening te worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden uitgevaardigd zijn zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde informatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die reeds hoger werd besproken. Er dient voornamelijk rekening te worden gehouden met

de informatie dat personen, die als 'verwesterd' worden beschouwd het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met haar profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een (toegedichte) verwestering. Echter, de door beide partijen bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst op "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen. Daarenboven is er in hoofde van de verzoekende partij geen sprake van perceptie, maar heeft zij zich daadwerkelijk westerse normen en waarden eigen gemaakt waarvan men redelijkerwijs niet van haar mag verwachten dat zij die op duurzame wijze verbergt.

4.3.13. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat en gelet op het profiel van de verzoekende partij, de verschillende stukken die werden voorgelegd en de verwijzing naar landeninformatie, is de Raad van oordeel dat in hoofde van de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor haar in haar land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden is daar *in casu* de taliban de actor van vervolging is en het hele Afghaanse grondgebied in handen heeft.

Daarenboven indien de verzoekende partij door personen uit haar lokale gemeenschap van verwestering beschuldigd wordt, dan kunnen de *de-facto*-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, zoals hoger reeds uiteengezet. Gezien de taliban geen actor van bescherming is, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op.

4.3.14. In acht genomen wat voorafgaat, wordt de verzoekende partij erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.3.15. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. M. RYCKASEYS,
dhr. D. DE BRUYN,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS